

Náš Život

Podzim 2010
č. 10

Farní společenství Jablonce n.J., Rokytnice n.J., Poniklé, Harrachova

Farnost Pardubice

Vydejme se za hranice našeho vikariátu

Rozhovor

Miloš Holubec

Pomoc při letošních povodních

Jak se zapojily naše farnosti?

Jablonecký čert

Kde se toulal a jak se vrátil?

Řád premonstrátů

Poznejme blíže tento duchovní řád

Duchovní zamyšlení otce Iva

Nemít rozdvojené srdce

"Zpívejte Hospodinu píseň novou"

Vytvořme modlitební společenství

Jak jsme cestovali

Vzpomínky na naše prázdninová putování

Úvodník

Drazí čtenáři,

spolu s novým školním rokem přišlo i nové roční období a pomalu se nám začíná ohlašovat podzim se vším, co k němu patří. Neodpustím si poznámku, že na Kypru (kde jsem na studijním pobytu) jsou teploty stále nad 30°C, a tak si zde člověk lépe uvědomuje, jak jsou některé věci relativní a náš svět rozmanitý.

V tomto jubilejním desátém čísle si opět pomoci článků připomeneme, co se v našich farnostech událo od doby, kdy vyšlo deváté číslo NŽ. A nebylo toho málo. Myslím, že při četbě si to člověk mnohem lépe uvědomí a vzpomene na leccos, na co by už jinak pozapomněl.

Mrzí mě, že vám tentokrát nenabídneme povídání o další farnosti našeho vikariátu. Zdálo by se, že když někoho poprosíte na začátku prázdnin, dáte mu uzávěrku zhruba do konce prázdnin a dotyčná na to ochotně kývne, tak že už je vše s předstihem zařízeno. Bohužel, tak to nefunguje. Takže doufejme, že do adventního čísla to již stihne. Místo toho si můžete alespoň počíst o pardubické farnosti, kterou jsem měl možnost během tamějšího studia více poznat.

Běžně v úvodníku píši, s kým jsme protentokrát udělali rozhovor. Tento odstavec bych však měl přenechat spíše panu faráři, neboť rozhovor i nápad, s kým bude, jsou z jeho dílny ☺.

Na závěr vám všem přeji, abyste si vychutnali jedny z posledních slunečných a snad i teplých dnů tohoto roku a nepropadli depresím, že se nám čím dál více zkracuje den.

Za redakci Našeho života
Miloš Holubec

Naše farnosti

„Zpívejte Hospodinu píseň novou“

(Ž 98, 1)

Dlouho jsem o tomto verši přemýšlela... Co mě také inspirovalo, bylo Svatčino odhodlání udělat něco pro farnost, vynaložit úsilí pro náš společný život zde (tímto jí dodatečně skládám obdiv a dík za odvalu ☺). A také bych se ráda scházela s ostatními ke chválení Boha a jeho dne ještě mimo mši svatou.

Nabízím vám, milí farníci, abychom se jednu neděli v měsíci od října do června scházeli v Jablonci na faře v odpoledních hodinách (cca od 14 hod) ke společnému zpěvu, modlitbě, rozhovorům, svědectvím, k radostné chvále našeho Boha. Kdyby se našlo něco dobrého ke kávičce, bylo by to ještě lepší.

Můžeme se učit „nové písně“ nově žijících lidí. Něco pro mladé, něco pro starší. Mohlo by dojít i na modlitební tance našich židovských bratří a sester. Byla bych také vděčná za společnou modlitbu Korunky k Božímu mi-

losrdenství za naši farnost a na jiné úmysly, protože si myslím, že je to potřebné zvláště v dnešní době.

Srdečně vás tedy zvu se schválením p. faráře na naše společná setkávání a budu se těšit. Ať zpíváme Hospodinu píseň novou, ať se to Bohu líbí a žehná nám.

Iveta Palmová, Rokytnice n. Jiz.

P. S. Termíny budou upřesněny v ohláškách. Na dopravě se nějak domluvíme.

Boží lid našich farností a povodně

K povodním se nikdo vyjadřovat nemusí, můžeme jen meditovat nad tím, jestli je to trest, nebo jednat, protože je to výzva. Přikláním se k druhé verzi - že to je příležitost se osvědčit, neboť i podle bible v nouzi bratra má příležitost se projevit i moje srdce. Má-li někdo dostatek a vidí, že jeho bratr má nouzi, a bez soucitu se od něho odvrátí – jak v něm může zůstávat Boží láska? (1.Jan 3,17)

Protože ve všech městech a vesnicích našich farností probíhaly sbírky, ať už finanční, potravinové či pracovní, neměl jsem původně v plánu něco organizovat ve farnosti. Nicméně pomoci v nouzi není nikdy dost a tak proběhla v našich farnostech finanční sbírka. Jednotlivé farnosti darovaly následující částku:

Harrachov – 2.100,- Kč, Jablonec nad Jizerou 5.370,- Kč, Rokytnice nad Jizerou 7.934,- Kč, Poniklá 10.152,- Kč a nejmenovaný dárce nám přispěl obnosem 12.000,- Kč.

Někteří z nás pomáhali i osobně – fyzicky, jako např. pan farář Křivánek na katolické faře

v Raspenavě. Se skupinou 8. skautů z Nové Paky vyjeli na pracovní pomoc do Raspenavy i Míra Jína, Jirka Jína a Vojta Marek. S ponikelskými hasiči, kteří odstraňovali následky povodní v Chrastavě, se záchranných prací

zúčastnil Miloš Holubec.

Co na to říci, snad jen: Za postižené i za farnosti ze srdce děkujeme.

Ivo

V Ptejte se teologa

Námět na otázku pro teologa nám tentokrát dal pan Ing. Radek Fáborský z Poniklé. Oba jsou s manželkou leváci a je tedy pro ně přirozenější dělat znamení kříže levou rukou. Na dotaz, zda je to možné, nám odpověděli oba oslovení teologové - Prof. Ctirad V. Pospíšil, Th.D. (katedra fundamentální a dogmatické teologie KTF UK) a ThLic. Jan Šlégr (obor liturgika):

Odpověď je velmi jednoduchá. Znamení kříže není pověrečná záležitost. Kdo ho nemůže dělat pravou, nechť ho dělá levou. Pokud je levák, tak ať kříž dělá levou. Důležitá je víra, pokud je znamení činěno s opravdovostí v srdci, je to určitě správné a Bohu milé a nám to prospívá ke spáse.

Děkuji za důvěru, s níž jste se na mne obrátili.

Prof. Ctirad Pospíšil

Obecně by se dalo říci, že dělat znamení kříže pravou rukou je společné všem křesťanům, jak z východních církví (např. řecko-katolíci), tak západních (např. římsko-katolický obřad, ambrosiánský obřad). K odlišnostem dochází ve dvou prvcích:

- 1) jestli se znamenáme z levého ramena na pravé či opačně
- 2) jestli při znamení kříže máme všechny prsty pravé ruky natažené anebo toto znamení konáme s prsty 3+2

Praxi odlišnou od té naší najdeme např. u řecko-katolíků.

*S přáním Pánova požehnání
Jan Šlégr*

Bez legrace

Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem má svůj čas, píše kazatel v úvodu své moudré knihy. Děti a mládež opět zasedají do školních či vysokoškolských lavic. Zdraví a moudří lidé si opět vydělávají na svůj život prací své hlavy nebo silou svých rukou. Po určitém odstupu a nadhledu z dovolených začínáme opět žít. K moudrému životu patří i najít sebe sama a například zvažovat, kolik co stojí, abych se nedostal do dluhů, zda svým životem někomu ještě prospívám, nebo už škodím...

K tomu, abychom zjistili, jak na tom jsme, nám může posloužit i následující duchovní zrcadlo. Postačí jen vnímat, jak se chová naše srdce nebo rozum, když budeme číst následující řádky.

Je směšné, jak 50,-Kč vypadá moc, když je máme dát jednou týdně do kostela, ale jak je to málo, když je bereme denně na nákup nebo na zábavu.

Je směšné, jak hodně času zabere hodina, kterou věnujeme Bohu, ale jak je to málo, když se díváme na televizi, sportujeme, bavíme se, spíme...

Je směšné a nenormální přečíst kapitolu Božího slova – Bible denně, ale přečíst několik stran novin nebo bulváru denně je snadné a normální.

Je směšné denně strávit hodinu před televizí, ale je nemožné pobýt deset minut denně před svatostánkem.

Je směšné, když bez váhání věříme tomu, co píší v novinách a říkají v televizi, ale zpochybňujeme to, co je psáno v Bibli.

Je směšné, když zpíváme o nebi, ale zuby nehty se držíme zvyků světa a moudrosti země.

Je směšné, jak malé jsou hříchy naše, ale jak obrovské jsou hříchy těch druhých.

Je směšné, jak je pro křesťany těžké šířit evangelium, ale jak je pro ně snadné šířit pomluvy a klepy o druhých.

Je směšné, když do práce chodíme vždy včas, ale do kostela nám stačí přijít pozdě.

Je směšné mluvit o božím společenství, ale při bohoslužbách a každodenním životě farnosti se držet stranou.

Je směšné vidět a vědět, co mají dělat druzí, ale sám se obracet zády k potřebám druhých.

Je směšné chtít po Bohu a církvi všechno, ale sám chodit do kostela s prázdnýma rukama a vypěstovaným odstupem ode všeho a všech ve svojí duši.

Je směšné... Ne, to už není ani tak směšné, jako ubohé až smutné.

A tak je možná na čase svůj dvojaký metr a rozdvojené srdce opět sjednotit a uvést na cestu spravedlnosti, abychom dávali co je Božího Bohu a co je císařovo císaři. Děkuji upřímně vám všem, kteří se v tichosti a moudrosti snažíte být živým Božím lidem. Děkuji Vám, kteří kolik toho namluvíte, tolik toho také uděláte.

Ty, kteří váhají, povzbuzuji: Nebojte se, neboť jsme Bohem pozváni k myšlenkám, slovům i činům, abychom pečovali o dílo jeho rukou.

Ty, kteří se drží stranou a žijí na úkor druhých, napomínám: Dnes je ten pravý čas ke změně života, zítra už může být nenávratně pozdě.

K spravedlivému životu nám pak, prosíme, žehnej Bůh a pomáhej člověk.

p. Ivo

Žehnání aut v Rokytnici

V neděli 27.6. proběhlo v Rokytnici nad Jizerou po mši svaté žehnání aut. Událost měla poměrně velký ohlas a úspěch i pěknou atmosféru.

Průběh akce byl následující: Po bohoslužbě se za slunného a teplého počasí odebral průvod do areálu kostela, kde byly po obvodu vnější zdi vyrovnány jednotlivé automobily. U každého z nich se pan farář zastavil, svčenou vodou pokropil auto i s jeho řidičem (či řidiči), udělal jim požehnání a také jako drobnou upomínku předal čokoládové srdíčko.

Celkově do areálu kostela přijelo přes třicet dopravních prostředků. Z těch zajímavějších kousků bych určitě zmínil velorex a minibike pana faráře, zásahovou motorku jabloneckých hasičů plně vybavenou minimaxy či kamion, který k nám i s návěsem přijel až ze Sloupnice.

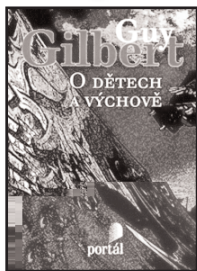
Po skončení žehnání čekalo na přítomné pochoštění ve formě několika lahví kofoly, chlebiček a zákusků. Kolem vládla pohodová a příjemná atmosféra, kterou narušil pouze fakt, že se žehnání nezúčastnili se svými auty rokytničtí hasiči a policisté, kteří to původně přislíbili.

Na závěr si přejme, ať nás všechny v automobilovém provozu chrání ruka Boží a také svatý Kryštof, patron řidičů!

MiH

V Přečetli jsme a doporučujeme

Guy Gilbert: O dětech a výchově

(české vydání PORTAL, Praha 2009)

Populární vychovatel a kněz je pro francouzskou veřejnost obecně známou osobností, na kterou se lidé obrazejí. Tohoto svérázného sedmdesátníka v kožené bundě a odřených džínách s vyjadřováním mladých z ulice, kterým se věnuje, tito mladí "berou". Jeho názory jsou v knize prostoupeny drobnými příběhy a krátkými dialogy z jeho více než čtyřicetiletého působení...

Ukázka z kapitoly "Čas pro rozhovor":

Pane, proměň mě v televizní přijímač!

„Proměň mě v televizní přijímač, aby o mě měli moji rodiče stejnou péči, jakou mají o něj.

Pane, mohl by ses postarat, aby se na mě maminka dívala se stejným zaujetím, jaké věnuje svému oblíbenému seriálu, a tatínek se stejným

zájmem, s jakým sleduje sportovní přenosy?

Přál bych si, aby mě neopravovali, když mluvím, jako se neodvážejí opravovat televizního hlasatele. Rád bych mluvil jako moderátor. Když má slovo on, celá rodina zmlkne. Pozorně ho poslouchá a nepřerušuje ho, zatímco když něco řeknu já, okamžitě mě okřiknou: "Buď přece zticha, prosím tě..."

Rád bych na sobě pocítil stejnou starost rodičů, jako když dojde k závadě na televizním přijímači a oni okamžitě volají opraváře.

Brzy budu mít bratříčka. Kéž se mnou pak rodiče nenaloží stejně jako se starým televizorem, který nechali odvézt do sběrného dvora.

Přál bych si být jako on nejlepším společníkem mých rodičů a jejich nejoblíbenějším hrdinou.

Pane, proměň mě v televizor, i kdyby to mělo být jen na jeden den!"

Jana Pluchová

Rád premonstrátů

Premonstráti (Candidus et Canonicus Ordo Praemonstratensis – Rád premonstrátských řeholních kanovníků, norbertini, zkratka OPraem) jsou duchovní řád řeholních kanovníků (tedy nikoli mnišský řád).

Název premonstráti vznikl podle jejich mateřského kláštera ve francouzském Prémontre, který založil v lesním údolí poblíž burgundského Laonu roku 1121 Norbert z Xantenu (působil nejprve jako kanovník, později jako putující kazatel). Jako samostatný řád potvrdil premonstráty roku 1126 papež Honorius II. (zpočátku se nazývali norbertini). Mezi hlavní zásady jejich řehole patřil asketický život (ovšem ne tak přísný jako u cisterciáků), konání kněžských povinností mezi věřícími (kázání, zpovídání), charita, rozvíjení vzdělání a vědy. Roku 1126 se Norbert stal arcibiskupem v Magdeburku, který byl misijním arcibiskupstvím pro východní Evropu. Premonstráti poté působili jako misionáři mezi Polabskými Slovany, Prusy a Litevci. Určitou roli hráli také při kolonizaci.

První premonstrátský klášter v Čechách byl založen roku 1142 na Strahově olomouckým biskupem Jindřichem Zdíkem, který premonstráty přivedl do našich zemí.

Premonstrátský řád se stejně jako cisterciáci rychle šířil po Evropě. Oba řády vytvořily pevné a vlivné organizace, řízené z jediného centra - z původních klášterů. Jejich představitelé významně zasahovali i do politického života.

Premonstráti se řídí řeholí sv. Augustina. Hlavní činností řádu je kazatelství, práce v duchovní správě, vědě a školství. Bratři premonstráti mají bílý řeholní oděv, skládající se z bílé tuniky, škapuliře, biretu a také cingula. Proto byli v minulosti nazýváni „bílí bratři“. Po vstupu do kláštera dostane každý bratr své řeholní jméno. Premonstrátským heslem je „Ad omne opus bonum parati“, které v češtině znamená „Připraveni ke každému dobrému dílu“. Premonstráti se řídí svým „paterem“. Každý má: 1) mít a šířit víru a úctu

ke Kristu Pánu v Nejsvětější Svátosti oltářní, 2) mít a šířit úctu a lásku k Panně Marii, 3) milovat liturgii Matky Církve, důstojně a s nadšením ji slavit, 4) snažit se apoštolovat a tak získávat jiné pro Krista, 5) žít kajně a napravovat své hříchy.

Znakem bratří jsou dvě zkrížené zlaté nebo stříbrné pastýřské hole (opatské berle) na modrém štítu posetém zlatými či stříbrnými liemi.

O životaschopnosti řádu svědčí mimo jiné i misie, které se nacházejí v Africe, Brazílii, Jižní Americe i Indii a jsou podporovány kláštery z Evropy a Severní Ameriky. Řád má v současné době asi 1330 řeholníků (z nichž má zhruba 970 kněžské svěcení) a 374 řeholnic.

Hlavním centrem premonstrátů v Čechách je dosud Strahovský klášter. V čele strahovské kanonie stojí v současné době opat Michael Josef Pojezdný. Strahovská kanonie má dnes 74 členů. Většina působí na farách v Čechách, na Moravě, ale i na Slovensku (premonstráti spravují např. faru v Jihlavě nebo poutní místo Svatý Kopeček u Olomouce). Ke kanonii patří také dva závislé domy (kláštery) v Milevsku a v Holíči ve Slovenské republice. Duchovní správa je ze Strahova vykonávána také v obnoveném ženském premonstrátském klášteře v Doksanech. Mezi další činné premonstrátské kláštery v České republice patří Teplá, Nová Říše a Želiv. Krom toho, jak již bylo řečeno, působí premonstráti v řadě farností po celé České republice.

Zdroje:

<http://cs.wikipedia.org/wiki/Premonstráti>

<http://www.strahovskyclaster.cz>

http://www.klaster.novarise.cz/premonstrati_cz.php

MiH

Strahovský klášter

Slavnost Nanebevzetí Panny Marie 15. 8. 2010

Slavnostní mše u stromkovické kapličky očima ponikelských poutníků

Nad nedělní Poniklou se stahovaly mraky a blížila se snad i vichřice. I někteří majitelé stánků na jilemnickém jarmarku ztratili víru v jasnou neděli a své živnosti pro ten den raději sbalili. Mariánští poutníci však jasno měli. Pouť ke kapličce bude za naší účasti. Jelikož byla první pro mě a dceru Elišku, mohli jsme si snad dovolit drobnou výpomoc v podobě odvozu autem kousínek za Jestřabí. Pak už pěšky lesem nepříliš známými pěšinami, které nás vedly přímo ke stromkovické kapličce. Poutní snahu pěších poutníků jsme měli velikou, ale poslední půlkilometr jsme se stejně svezli v dodávce pana faráře, který potřeboval každou ruku ku pomoci a přípravě mariánské bohoslužby. Obratné zacouvání našeho řidiče až ke kapličce usnadnilo vykládku lavic i všeho občerstvení. Potom už každý, kdo chtěl či mohl,

dal ruku k dílu a lesní poutní místo získávalo na pohostinnosti ducha (knihovna pana faráře k rozebrání pro katolické, husitské, evangelické i jiné čtenáře) a také na pohostinnosti těla (buchty, chlebičky a limonády pro katolické, husitské, evangelické i jiné strávníky). Obětní stůl před kapličkou vnesený byl obložen bylinkami k pozdějšímu požehnání. S dcerkou jsme se převlékli spolu s ostatními do našich ministrantských šatů, protože začátek bohoslužby se blížil a já jsem rozvinul plán, jak zúročit svoje dávné zvonické dovednosti a nabídnul jsem panu faráři, že před bohoslužbou zazvoním. Zvon stromkovické kapličky nebyl zcela připravený na mé neobratné zacházení a po chvíli se předřelo lano ke zvonu, který tak údivem oněměl. Mým dávným zvonickým dovednostem tedy bylo odzvoněno. Bohoslužba byla krásná, pro nás naše první pod širým nebem. Snad nebylo moc poznat, že dcerka i já (jako služebně velmi mladí ministranti) jsme postupovali malinko těžkopádně. Přece jenom

už jsme si zvykli, co kde v ponikelském kostele leží a zdejší přírodní prostředí si od nás vyžadovalo jistou míru improvizace, která se ne vždy pro nás tady a teď rychle dostavovala. Po načerpání duchovní potrawy a Božího milosrdenství jsme se dobrovolně zřekli velice pěkně vyhlížející pobohoslužební hostiny a vydali jsme se s dcerkou na cestu domů za zbývající rodinou. A jak se sluší na poutníky, samozřejmě po svých. Počasí bylo krásné a lesní cestu vystřídalala cesta polní a ta si po chvíli zase podala ruku s tou státní asfaltovou. To už na dohled ponikelskému domovu. To, že čas nezadržitelně plyne a děti nám rostou před očima, se projevilo na otláčených nohách Elišky vlivem menších bot. Ani taková věc (navíc pár metrů před domovem) nemohla naši krásnou pouť pokazit.

Já osobně jsem se na pouť vydal, abych navštívil Pannu Marii na místě jí milém a přednesl jí pár svých proseb. A taky, abych strávil v tom dnešním uspěchaném světě odpoledne v přírodě s dcerkou Eliškou.

Dostali jsme oba to, za čím a proč jsme přišli a ještě mnohem daleko víc. Za to velice děkujeme.

Radek a Eliška Fáborskí

Put'ák, aneb Cesta kolem světa 2010

Ve dnech 26.7. – 8.8. proběhl pod taktovkou P. Mazury za vydatné pomoci Jendy Lukeše a ústeckého pastoračního asistenta Petra Víta již desátý ročník tradičního putování za poznáním nazvané pro letošek Cesta kolem světa 2010.

Z našich farností se ho zúčastnilo celkem, jestli dobře počítám, šestnáct statečných. Z Harrachova jeden, z Rokytnice devět, z Jablonce čtyři a z Poniklé dva. Celková účast dosáhla takřka sta putovníků, a to jak z našich farností, tak i z Jilemnice, Prosečska a Ústí nad Labem a okolí.

Z ČR jsme, po společné mši svaté na Homoli poblíž Chocně, vyjeli v pondělí odpoledne dvěma autobusy přes Rakousko do Benátek, kam jsme dorazili kolem 4:00 ráno. Tam jsme strávili celý den obdivováním pamětihodností tohoto nádherného města a následně se přesunuli do Říma. Cestou tam jsme se zastavili u sv. Antonína v Padově. Ve „Věčném městě“ jsme prožili nádherné dva dny a poznali snad všechny jeho nejtypičtější rysy. Od krypty až po ochoz na kopuli jsme si prohlédli baziliku sv. Petra a z jejího vrcholu shlédli celý městský stát Vatikán.

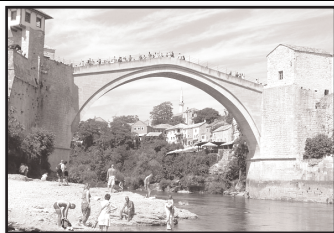
Z Říma pak autobusy pokračovaly směrem na jih se zastávkou v San Giovanni Rotundu, kde jsme se poklonili památce Otce Pia. Pozdě odpoledne se dorazilo do Bari – města sv. Mikuláše. Po mši svaté ve zdejší bazilice, kde je i pohřben, jsme pokračovali lodí do chorvatského Dubrovniku. Po deštivě prohlídce města nás čekala cesta do Bosny a Hercegoviny, přesněji do Medžugorie. Tam jsme dojeli 31.7. v sobotu odpoledne a strávili zde celý týden až do soboty 7.8.

Důvodem, proč jsme věnovali více jak polovinu putování Medžugorii, byl tamější již 21. festival mládeže, zvaný „Mladifest“. Ubytovali jsme se v kempu kousek od centra, kde jsme rozbili naše stany. Zde se začínal i končil náš den a také se zde společnými silami vařilo.

Každý z nás tu dostal rádio a číslo frekvence, na které bylo možno poslouchat český překlad katechezí, svědectví a modliteb (my jsme tedy většinou poslouchali slovenský, neboť česká překladatelka mluvila uspávacím hlasem). Hlavní program se konal v areálu poutního kostela. Každý den zde byl zahájen modlitbou a katechezí, pak následovala svědectví a polední přestávka. Pak opět byla modlitba, katecheze a blok svědectví. Nato následoval růženec, mše svatá a nakonec večerní adorace. Účast na programu byla dobrovolná, a když byl někdo unaven, prostě si šel do kempu odpočinout. Atmosféra i program však byl natolik zajímavý, že si ho jen málokdo nechal ujít. Festivalu mladých se celkově účastnilo několik desítek (zdaleka ne jen) mladých lidí a přes tisíce kněží (nepočítaje spoustu řeholníků a řeholnic) z celého světa.

Pěkné byly i rytmické písně v podání místního sboru, které provázely celé setkání. Zpestřením programu pak bylo večerní divadelní představení Krédo, které zahráli klienti hnutí Cenakolo (pomáhá drogově závislým) a jež vyprávělo příběh od stvoření světa až po zmrtvýchvstání Krista. Při představení bylo užito mnoha světelných a zvukových efektů. A když připočteme velké osobní nasazení herců, úspěch i dojem byl strhující. V rámci festivalu proběhl i tzv. Průvod světél na Podbrdo (místo, kde se zjevila Panna Marie) nebo závěrečná ranní mše svatá v pátek ráno na vrcholu Křiževac.

V sobotu ráno jsme opustili Međugorji a pokračovali do Splitu, kde jsme si prohlédli Dioklecianův palác, vykoukali se v moři a večer pokračovali ve zpáteční cestě do ČR. Závěrečnou bohoslužbu jsme slavili v Mikulově. Pak se naše dva autobusy rozdělily a my se rozjížděli plni nezapomenutelných dojmů a zážitků do našich domovů.

Rád bych na závěr ze srdce poděkoval všem, kdo se na uspořádání, přípravách a zdárném průběhu putování podíleli, zejména P. Mazurovi a Jendovi Lukešovi. Jak se říká, zážitky vám nikdo nezvezme, ale ani nenahradí...

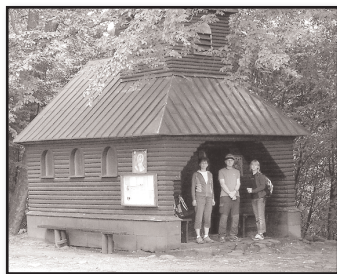
MiH

Pout' na Velehrad

Na letošní pout' jsme se vydali poslední červencový čtvrtek vlakem a autobusem do Žarošic, poutního místa na Slovácku. Od samého počátku nás provázelo požehnání otce Iva. Večery jsme věnovali povídání si o zkušenostech s evangelizací, výměně názorů na to, jak by měla evangelizace vypadat a společné modlitbě. Ticho při putování nám pomáhalo naslouchat Bohu, měli jsme prostor pro modlitby za sebe, svoje blízké i za ty, kdo žijí mimo církev, k rozjímání o evangelizaci, letoším společném tématu.

V pátek ráno jsme za deštivého počasí vyšli na první pěší trasu Žarošice – Koryčany a hned jsme dostali první dar: kostel sv. Anny byl „náhodou“ otevřený (2 ženy obnovovaly květinovou výzdobu) a my jsme mohli pokleknout před milostnou sochou Panny Marie, kterou korunoval v r. 1995 Sv. otec Jan Pavel II. I nám se vyplnilo to, co se zpívá v jedné starobylé poutní písni: "Kdo do Žarošic putuje, potěší své srdéčko." Ponoření do tiché modlitby jsme přišli k místu, kde déšť vytvořil louži přes celou cestu. Nezbyvalo, než ji obejít lesem a tam se na nás smály nádherné houbičky a my, s ruksaky na zádech, jsme se hbitě skláněli a sbírali jednu za druhou. Většinu z nich jsme pak darovali, trošku jsme si jich na másle usmazili k večeři.

Sobotním putováním po Chříbech nás provázelo příjemné letní počasí. Vyšlápli jsme na

Klimentek, poutní místo, na které kdysi sv. Cyril a sv. Metoděj přenesli ostatky papeže sv. Klimenta, patrona naší královéhradecké diecéze. Posilnili jsme svá těla (z vlastních zásob jako po celou dobu poutě) a posilnili jsme také duše společnou modlitbou ve zvonici sv. Gorazda a mířili k jednomu z nejvyšších kopců Chříbů, na němž stojí hrad Buchlov. Nenechali jsme se příliš vyrušit z ticha naší poutě a namířili kroky lesem zprudka dolů k cíli pouti. Velehradská bazilika nás vítala zdáli, ozářená zapadajícím sluníčkem a dodala nám sílu na závěr náročného dne. Usínali jsme s vděčností za milost, že jsme všichni došli do cíle.

Opravdovým vrcholem naší pouti byla nedělní mše svatá v Bazilice Nanebevzetí Panny Marie a sv. Cyrila a Metoděje.

Děkuji Vám, milí souputníci, za úsilí, které jste vložili do přípravy naší poutě, za vzácné společenství, děkuji Hospodinu, že nám pout' na posvátný Velehrad dopřál.

pd

Jablonecká pouť

Naše svatební cesta

Jako čerství novomanželé jsme přemýšleli kam na svatební cestu, ale to víte, velká svatba něco stojí a k tomu, když si pořídíte domeček k rekonstrukci, tak peněz není nazbyt. Zvolili jsme tedy variantu levnější a to jízda na skútru po vlastech českých, resp. po kamarádech, které ještě potěší naše přítomnost.

Jednou ze zastávek byla fara v Jablonci nad Jizerou. V sobotu kolem poledne, po třech hodinách jízdy, jsme se dohrkali na místo a přemýšleli, jak zregenerovat naše tělesné údy, nezvyklé cestovat tak dlouho tímto způsobem a co s načatým odpolednem. Nebylo času dlouho přemýšlet, protože nejmenovaný „kamarád z jablonecké fary“ se o náš program dokonale postaral.

„Teď vás vezmu do Harrachova, mám tam mši sv. a mezitím si toto městečko můžete projít, po mši se sejdem a jelikož je zítra u nás v Jablonečku

pouť, tak musíme něco udělat...“ Souhlasili jsme, i když jsme netušili, do čeho jdeme.

Z Harrachova jsme jeli ještě něco vyřídit do Rokytnice a pak, že pojedeme pro čerta. Chvilku jsme nevěřili vlastním ušima a později i očima... „Ke sv. Prokopovi vždy patřil čert, deset let ho tady hledám, až jsem ho konečně našel“ – citát Ivoše. Čert byl sice opravený, protože za tu dobu, co byl z oltáře od sochy sv. Prokopa odstraněn, nebo se toulal po horách a lidech, doznal jistě újmy a únavy na vzhledu i stavu, ale na zítřejší pouť byl barevně i jinak absolutně nepoužitelný.

V sobotním pozdním odpoledni začal hon na barvy, jaké a kde je sehnat? Čert měl z nejhlubšího pekla pekelné štěstí, jelikož jsme narazili na hodné lidi, kteří nám barvy zapůjčili, aniž by tušili, na co budou použity. Nerad bych se chlubil, ale má životní partnerka Eva má v rukou talent přímo od Boha, takže nedalo moc práce ji přemluvit, aby čertovi vtiskla jeho nynější lidštější podobu.

Já, zatímco manželka malovala, jsem pomáhal sundat sochu sv. Prokopa z oltáře, očistit ji od letitého prachu, poté před farou vykopat díru pro jablň, která tam měla být v neděli po poutní mši sv. za přispění všech přítomných farníků zasazena. A na závěr posbírat pár, asi sto dvacet kamínků, marně jsme si v tu chvíli lámali hlavu k čemu že to...

Pouťová (jak u nás říkáme) byla nádherná a obohacující, každý, kdo u toho byl, ví o čem mluvím a kdo tam nebyl, nepochopí. Čert i jablň mají v Jablonci své pevné místo, akorát místo pouťových koláčků nebo cukroví jsem si ze slavnosti odnášel kámen spolu s požehnáním. Ale nevádí, pokaždé když kámen držím v ruce, připomíná mi zážitky z naší nezapomenutelné svatební cesty a hlavně důvod, proč jsem si ho tenkrát z pouti v Jablonci nad Jizerou odnesl.

Eva a Honza Bednářovi

Jablonecký čert je opět tam, kde má být – u Prokopa a na řetězu

Jistě si již spousta z vás povšimla, že ve výklenku jabloneckého oltáře přibyl ke sv. Prokopovi jeho typický atribut, a to čert. Příběh této dřevěné sochy mě zaujal, proto bych se o něj chtěl podělit i s vámi.

Socha čerta byla s největší pravděpodobností již od prvopočátku součástí krásného rokokového oltáře, kde tvořila doplněk k soše sv. Prokopa (bez čerta byste asi jen těžko sv. Prokopa poznali). Jednoho dne však nechal, podle pamětníků, P. Michálek (jenž zde působil před P. Mazurou) čerta odstranit. Prý, že

to není důstojné, když je na hlavním oltáři čert a kdesi cosi. Pak čert skončil na nějaký čas za varhanami, kde jej objevil pan Jindřišek. Zeptal se P. Michálka, zda si jej může vzít, a ten mu to dovolil. O tomto počínu však, zdá se, nikdo jiný neměl ani tušení. A tak se stopy po jabloneckém čertovi vytrácejí...

Každým rokem pak se pak P. Kvapil o pouti vysmíval jabloneckým, že mají Prokopa bez čerta. Pamětníci sice věděli, že čert tu byl, ale co se s ním stalo potom, ví Bůh. Několik let pan farář pátral a ptal se, kde je mu konec. Až letos, někdy v květnu, potkal na ulici pana Jindřiška. Slovo dalo slovo a P. Kvapil se ke svému překvapení dozvěděl, že čerta má právě on, a to ve své rodné chalupě v Poniklé, kam občas jezdívá.

A tak o letošní jablonecké pouti čert konečně stanul spoután řetězem po boku „svého“ Prokopa. Víme, že legenda mluví o tom, jak čert kdysi pokoušel Prokopa, ale ten se jím nenechal zlákat ke zlému, ale naopak ho spoutal, zapřáhl ho do rouchadla a zoral s ním pole. Jsem přesvědčen, že podobenství, jaké nám sv. Prokop se svým atributem nabízí, je hodné zamýšlení. A tudíž by bylo škoda, kdybychom Prokopovi jeho čerta pod rouškou afektované zbožnosti upírali.

MiH

Paprek z věčnosti - vděčnosti

Milí přátelé,

již od dětství mě zajímají média, ale nejvíc mi vždy dělalo radost, když jsem viděl i časopisy, občasníky apod. v některých farnostech. Jsem moc rád, že díky babičce a dědovi mohu vždy nové číslo vašeho časopisu mít v ruce a s radostí a vděčností ho pročítám. Miloši, je vidět, kolik mu věnuješ času! Nádhera! Ty zajímavé rubriky a zajímavosti... Úžasný!!! Bohu díky. Je to poklad. Tobě Jirko děkuju za přenádhernou grafiku a kvalitní tisk. Je to opravdu profesionální.

Vám ostatním za nenápadnou pomoc a podporu.

Přeji nápady, trpělivost a sílu do dalších čísel a díky za vaši službu stmelení farností. Bohu díky za vaše veledílo!

Děkuje a vše potřebné od Pána přeje
Jenda Lukeš ☺ +

Zed' nářků

Zakleté farnosti

„Vina se zmocnila bezbožného, vnikla do jeho srdce – není bohobojnosti v očích jeho – podvodně si vůči Bohu počíná – a jazyk jeho se stává protivným“

Umberto Eco – Jméno růže

Tak je to tady, už si to štěbetají i vrabci. Žijeme v zakletých farnostech!

Navenek působíme celkem dobře. Sice nás do kostela moc nechodí, ale tomu se dnes nikdo nediví. Ale pod povrchem, to je něco, žádný kněz s námi nevydrží, i kdyby stokrát chtěl. Mám osobní svědectví posledních tří, díky nám odsunutých kněží, a není povzbuzující.

Navíc to vypadá, že i páteru Ivo Kvapilovi dochází dech.

Prostě jsme se někteří nepovedli. Můžeme o tom vést spory, můžeme s tím nesouhlasit ... Jako kdybychom usilovali o pomoc admini-

V této rubrice otiskujeme všechny příspěvky, které nám zasíláte, ať už kritické, nebo pochvalné. Jedná se o osobní názory a pohledy na věc a nemusí být vždy shodné s názorem redakce.

Děkuji těm z nás, kteří se zapojili do obecních i farních sbírek na pomoc lidem postiženým povodněmi.

Ivo

I když ještě máme určité rezervy, děkuji našim nástěnkářkám za starost a péči o naše kostelní nástěnky. Nástěnky jsou vizitkou našeho života i naší farnosti.

Ivo

strátorům diecéze se zařazováním kněží do farností. No vážně, nepodléhejme pýše. Zamysleme se nad sebou, co to provádíme. Prosím, každý za sebe, třeba před zrcadlem, ať svědomí něco ukáže. Co je tak fantastického na ubližování bližním svým? Co to asi bude...

Vím, že přirovnání veršem k dílu klasika o zničení přední křesťanské knihovny trochu pokulhává, ale my se především, ať vědomě nebo nevědomě, ničíme sami.

Pokud tento drobný příspěvek u čtenáře probudí záchvěvy sebestřastství, nebo sebeobhajoby, bude to špatně.

Pokud nás přivede zpět k pokoře a trochu procitneme z opojení vlastní osobností, bude to dobře.

*Pěkný den přeje
Mi Ji, Rokytnice n. J.*

Farnost Pardubice

Jelikož mám za sebou již dva roky studia v Pardubicích, rozhodl jsem se napsat něco málo o zdejší farnosti. Na úvod zmiňuji, že Pardubice patří do Královéhradecké diecéze.

Pardubice, kdysi nevelké poddanské městečko, jsou nyní 90ti tisícovým krajským městem, z čehož k římskokatolické církvi se hlásí 15000 obyvatel. Historické renesanční jádro, které bylo vyhlášeno spolu se zámek městskou památkovou rezervací, dnes zaujímá pouhý zlomek městské zástavby. Ta pochází převážně z 20. století a tvoří ji ohromná sídliště jako např. Dukla či Polabiny.

Už od počátku mi přišlo zvláštní, že na tak velké město je zde tak málo kostelů. Hlavním je Sv. Bartoloměj (od roku 1934 arciděkanský). Nedaleko je Sv. Jan Křtitel a kostel Zvěstování Panny Marie. Všiml jsem si, že zatímco chrámy sv. Bartoloměje a sv. Jana Křtitele navštěvují spíše senioři a lidé středního věku, v kostele Zvěstování Panny Marie probíhají o nedělích dětské mše svaté za účasti několika desítek mladých rodin s dětmi. Mše svaté tam jsou doprovázeny rytmickými písněmi v podání dětské scholy. Všechny tři kostely se nachází v centru města. Jsou nevelké, bez věží a přestavěné v renesančním stylu. O něco vzdálenější je kostel Sv. Jiljí v Pardubičkách. Samostatnou správu má pak kaple Sv. Václava, která je součástí salesiánského komplexu v Nových Jesenčanech. Řeckokatolíkům slouží tzv. „Kostelíček“, což je spíše větší barokní kaple.

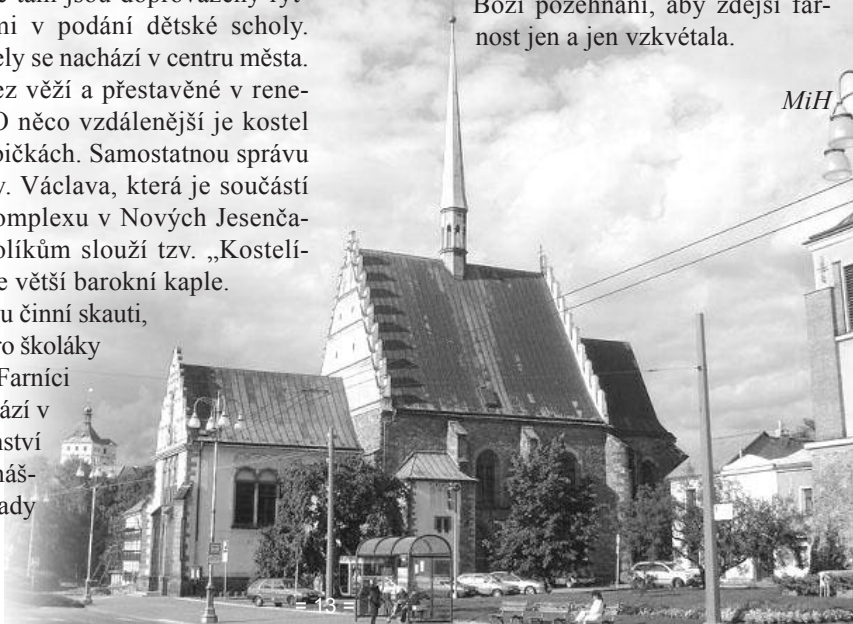
Ve farnosti jsou činní skauti, schola a spolčo pro školáky a středoškoláky. Farníci se pravidelně schází v budově arciděkanství na různých přednáškách (např. výklady žalmů apod.).

Jako studenta mě velmi zklamalo zdejší vysokoškolské spolčo. Když to porovnáím s Vysokoškolským katolickým hnutím např. v Olomouci, Praze, Hradci či Brně, musím připustit, že se to nedá srovnávat. Každý týden se na arciděkanství schází tak 5 – 10 lidí. Z toho někteří již ani nejsou studenti. V lepší situaci je ekumenické křesťanské společenství Ichthys, které se schází taktéž jednou týdně, a to na kolejích. Setkání se pravidelně účastní tak 20 – 30 lidí. Drtivou většinu tvoří katolíci. Program tvoří zpěv rytmických písní, tématko, hry a závěrečný Otčenáš.

Závěrem „Pardubákům“ přeji Boží požehnání, aby zdejší farnost jen a jen vzkvétala.

MiH

Protože toto číslo „Našeho života“ je 10., jubilejní, vymyslel otec Ivo Kvapil otázky přímo „na tělo“ pro našeho šéfredaktora:

Miloš Holubec

*Narozen 13.1. 1989,
Turnov*

Bydlíš v Poniklé od narození, můžeš nám krátce představit tuto vesnici – její světlou, stinnou i veselou stránku?

Poniklou mám velmi rád. Je to součást mých kořenů. Líbí se mi, že tu máme nádhernou přírodu, malebnou lidovou architekturu a blízko k horám. Poniklá je vyhlášena zejména hojnou spolkovou činností a také výrobou skleněné bižuterie.

Stinnou stránku vnímám v tom, že mravní úroveň zde upadá rychlým tempem. Nejen pubertáci, ale i děti z prvního stupně a i ti, co by už měli mít dávno rozum, se poflakují po autobusových zastávkách, kouří „trávu“ a cigarety, občas něco zdemolují a hlavně – strhávají s sebou stále mladší a mladší děti a zdá se, že zlepšení situace je v nedohlednu. Na druhou stranu je to stále (zatím!) jen menšina z celkového počtu dětí v Poniklé.

Čeho bys chtěl v životě dosáhnout, kam až dojít?

O leccems ještě nemám pevné představy. Ale přál bych si mít harmonickou a láskyplnou rodinu, která bude čerpat posilu z Boží

přítomnosti uprostřed ní. Také bych chtěl mít nějaké smysluplné povolání, jež by mě vnitřně naplňovalo. Co to konkrétně bude? Ví Bůh. Rád bych se v životě zdokonaloval tak, abych byl den ode dne lepším člověkem. To je takový ideál (neplést si však s utopií).

Jak se ti žije v tvé rodině – s tvými rodiči, sourozenci??? – jak jim s tebou???

Mně se žije v naší rodině opravdu dobře. Občas není vše ideální, ale určitě bych neměnil. Má rodina mi dala opravdu velké základy do života, a to nemluvím o materiální stránce. Nikdy jsem nestrádal a mám vše, co pro svůj život potřebuji. Mám svoji rodinu rád. Občas by u nás mohla být větší otevřenost a komunikace. Sem tam se nepohodnu se sourozenci, ale já jim dávám také dost zabrat.

Co se týče jejich soužití se mnou, tak to by byla spíše otázka pro ně. Myslím si, že na překážku je moje občasná sobeckost, neochota a pocit, „že vím všechno nejlépe“.

Bůh v tvém životě?

Bůh je pro mě smyslem života. Byť ho někdy nechápu, nebo nedokážu vnímat. I když dělám občas hlouposti a špatnosti, pořád podvědomě cítím, co je správné a co ne. Dost často si to však uvědomuji, až když je pozdě. Rád bych postupně eliminoval to špatné ve prospěch dobra. Jak ale víte, o tom se hezky přemýšlí, ale promítnout to do praxe stojí mnoho úsilí.

Co se ti líbí na našich farnostech?

Líbí se mi, že se postupem let pomalu ale jistě stáváme opravdovou farní rodinou. Více se známe, více se zapojujeme do dění ve farnostech a aktivně se snažíme ovlivňovat jejich život. Líbí se mi, že čím dál více lidí projevuje vlastní iniciativu a nečekají jen na to, až jim někdo řekne, co mají udělat.

A v čem vidíš naše větší nebo menší rezervy?

Mrzí mě, že některé mezilidské vztahy jsou u nás dost pochroumané. Možná se málo snažíme vnímat druhé, a když se nám něco nelíbí, raději si to neseme v sobě, než abychom si to vyříkali a pokusili se najít společnou řeč. Je určitě lepší táhnout za jeden provaz, působí to i věrohodněji pro naše „nevěřící“ okolí. Na druhou stranu vím, že některá zranění a křivdy mohou jít hodně hluboko a cesta ke smíru není vůbec jednoduchá.

Jsi redaktorem farního časopisu, jak se ti spolupracuje s redakčním týmem, knězem a jak s farníky?

Spolupráce je dobrá, zejména v užším redakčním kruhu. Velká zásluha patří mamince, která stráví spoustu času nad korekturami. A také Šroubkovi, jenž to pak dává do kupy po stránce grafické. Tam to občas zaskřípe, neboť některé texty jsou dlouhé, jiné kratší, a udělat pak pěknou grafickou úpravu dá hodně práce. Občas se u něčeho nepohodneme, ale celkově vzato je to plodná spolupráce. Vždyť každý to děláme ve volném čase, a já jsem na tom jako student vlastně nejlépe. Co se kněze týče, tak sem tam musíme na schválení či text čekat delší dobu a upomínat, ale jinak OK ☺. U farníků chvála Bohu za všechny, kdo alespoň občas přispívají svými články. To je podle mého nejslabší stránka Našeho života.

Odjíždíš studovat na Kypr - poprvé z domu, do světa – co obavy, strachy - těšení a odvaha???

K zodpovězení tohoto rozhovoru jsem se dostal až 3. září. Tedy už jsem čtvrtým dnem v Nikosii, hlavním městě Kypru ☺. Obavy určitě byly. Hlavně ze správného vyřízení všech formalit jak doma, tak na Kypru. Také obavy z neznáma, nedůvěra v sebe samého. Na druhou stranou mi kamarádi říkali, že to je vynikající zkušenost pro život. Také jsem chtěl poznat novou kulturu a užít si středomořního klimatu.

To nejhorší mám, doufám, za sebou. Už jsem ubytovaný na kolejích, začínám se orientovat po městě, poznávám nové lidi a zvykám si na zdejší „vražedné“ teploty. Na druhou stranu nezapomínám na svůj domov a těším se, až se opět se všemi uvidím.

Co kladeš na srdce sobě, který odjíždíš do světa, co nám, kteří zůstáváme doma?

K sobě si říkám, abych to tu nepromarnil, o něco více dospěl a vrátil se v pořádku domů. A vám doma? Opatrujte se, více se usmívejte a važte si české krajiny. Tady jsou lidé o hodně přátelštější a usměvavější, ale krajina tu nemá daleko do pouště. Řekl bych, že to místní lidi dost štve, protože mají všude rozvody nákladních zavlažovacích zařízení, aby měli alespoň trochu té zeleně.

Máš nějaké současné motto - heslo svého života?

Myslím, že ani ne. Ale líbí se mi, mimo jiné, „Ježíši, důvěřuji Ti“. To není zdaleka o nějakém fatalismu, ale musíme si přiznat, že i když uděláme pro nějakou věc maximum, výsledek nebývá v našich rukou. Proto usiluji o to, abych se zbytečně nenervoval, vzdoroval problémům čelem a přitom nezapomínal na Boží pomoc. To přeji i našim čtenářům.

Miloši, děkuji za rozhovor a přeji Ti za sebe, redakci i farnosti na tvých fyzických i duchovních cestách hodně Božího požehnání a moudrosti i blízkost přátel.

p. Ivo

Citáty

Kdo je moudrý? - Kdo se u každého něčemu přiučí. Kdo je silný? - Kdo se umí ovládat. Kdo je bohatý? - Kdo je spokojen se svou životní cestou.

kniha Talmud

Dej nám, Bože, tři dary: smělost, vyrovnanost, rozum. Smělost na to, abychom změnili věci, které se změnit dají. Vyrovnanost na to, abychom se dokázali smířit s tím, co změnit nelze. A rozum na to, abychom mezi těmi věcmi dokázali rozlišovat.

Reinhold Niebuhr

Vtipy

I řekl Hospodin Noemovi:

„Za šest měsíců na zem sešlu déšť, který bude trvat 40 dní a nocí. Voda zaplaví celou zemi, hory i údolí, a všechno zlé bude zničeno. Chci, abys postavil Archu a zachránil pár zvířat od každého druhu. Tady na ni máš plány.“

Šest měsíců uplynulo jako voda. Obloha se zatáhla a začal padat déšť. Noe seděl na dvorku a plakal.

„Proč jsi nepostavil Archu, jak jsem ti přikázal?“ Zeptal se ho Bůh.

Odpusť mi, Pane,“ řekl Noe. „Snažil jsem se, seč jsem mohl, ale stalo se tolik věcí. Plány, které jsi mi dal, město neschválilo, a tak jsem musel nechat udělat nové. Pak jsem měl další problémy, protože město tvrdilo, že Archa je nepovolená stavba, takže jsem musel běžet na katastr sehnat si k ní povolení. Lesnická správa požadovala povolení ke kácení stromů, a byl jsem žalován ochranáři zvířat, když jsem se snažil pochytyat ta zvířata. Ministerstvo životního prostředí požadovalo vyjádření o ekologických důsledcích záplavy. Vnitro ode mě chtělo předběžné plány šíření vody. Na finančním úřadě zablokovali má aktiva, protože tvrdili, že se snažím vyhnout placení daní tím,

že opustím zemi. Úřad práce měl podezření, že ilegálně zaměstnávám Ukrajince, takže jsem musel dokazovat opak. Je mi líto, Pane, ale nemohu Archu dokončit dříve než tak za pět let.“

Najednou přestalo pršet, obloha se vyčistila a vysvitlo slunce. Noe se podíval vzhůru a zeptal se: „Pane znamená toto, že nebudeš ničit náš svět?“ „Správně – úřady to už udělaly za mě.“

„Včera jsme se s manželkou pohádali, ale stejně jsem měl poslední slovo já.“

“A cos jí řekl?”

“Tak si to teda kup!”

Zemřel jeden technik a přišel před nebeskou bránu. Když uviděl svatého Petra, začal protestovat:

“Tak počkej, Petře, já jsem moc mladý na smrt, mně je teprve pětatřicet.“

Svatý Petr se zamyslel, zahloubal do záznamů, pak se obrátil na technika a zavrtěl hlavou:

“Kdepak, chlapče, kdepak; podle toho, kolik sis nechal proplatit odpracovaných hodin, ti táhne na stodvacátý rok...”

Redakce

Náš život, občasník farností Harrachova, Jablonce nad Jizerou, Poniklé a Rokytnice nad Jizerou. Náklad činí 110 výtisků. Cena 15,- Kč.

Podněty, příspěvky a informace k otištění prosím posílejte na níže uvedené kontakty:

Redaktor: Miloš Holubec; E-mail: MilosHolubec@seznam.cz; tel.: 604 979 289

Grafická úprava a tisk: Jiří Marek; E-mail: SroubekJirka@seznam.cz; tel.: 732 708 769

Jazyková úprava: Mgr. Eva Holubcová; E-mail: Holubcova.E@seznam.cz; tel.: 732 319 787

Církevní schválení: P. Mgr. Ivo Kvapil; E-mail: ivo.kvapil@wo.cz; tel.: 737 407 587

Uzávěrka příštího čísla: 14. 11. 2010